

наши богове? Когато азъ самъ си, отговори
 й Поліевктъ, покѣдихъ и строшихъ твой-
 тѣ богове, то вече нѣма до кого да прикѣ-
 гнешь и, токо речи, остана безкожна! сега
 посадишай ма, о Павлино, познай истиннаго
 Бога и стори добръ та мѣ ся поклонн. Тыя
 и дрѣгы като приказваше на женъ си, мно-
 зина отъ невѣрници-тѣ, кои-то стоахъ на
 около и сядшахъ негови-тѣ сладкы дѣмы,
 смилихъ ся и, като познавахъ истинж-тж,
 вѣрвахъ Христа. Оттамъ Поліевктъ, изве-
 денъ на сѣдъ, и заплашванъ всѣкакъ да ся
 обърне пакъ камъ идолы-тѣ, като не поса-
 шъ, отсѣдихъ го на смърть. А кога-то
 го поведохъ на посѣченіе, сзгѣда мѣжду
 народа вѣрныя си пріатель Неарха, кымъ
 кого-то извика дѣмажцъ: скогомъ драгый
 ми пріателю! помни завѣщаніе-то на лю-
 ковъ-тж ни, утвърденъ мѣжду насъ. Като
 издѣма тжсѣ послѣднѣ рѣчь, наведе си
 главлж-тж подъ савелъ и покрѣсти ся въ
 сжщж-тж своѣ крѣвь за Христа Исуса. —
 Св. Поліевктъ быде пѣрвый мѣченикъ въ
 мелетина, градъ Арменскый, въ умноженіе